

Fabio NOCENTINI

CRISTALOTERAPIA

Tehnici energetice cu pietre și cristale

Traducere de
Petru Neghiu

ANTET

Titlul original: INIZIAZIONE ALLA CRISTALLOTERAPIA
TECNICHE ENERGETICHE CON PIETRE E
CRISTALLI

Copyright © by Edizioni Mediterranee
Copyright © Editura ANTET XX PRESS, pentru prezenta
versiune românească

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Antet XX
Press, orice reproducere a unui fragment din această carte
inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Chircea
Coperta: Ion Năstase

ISBN 978-973-636-477-8

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
tel.: 021/2234945, 021/2221245
E-mail: comenzi@antet.ro
www.antet.ro

Fabio Nocentini s-a născut la Florența în 1965. După o licență în literatura engleză cu o teză despre proza narativă fantastică, a urmat studii despre simbolism și ezoterism, apropiindu-se în mod deosebit de terapiile naturale. A frecventat cursuri de naturopatie la „Școala Italiană de Medicină Holistă“ din Florența și la alte instituții similare; a urmat un masterat în Reiki tradițional după metoda Usui, interesându-se de tehnicile de reechilibrare energetică prin folosirea cristalelor. Autor de articole în reviste de specialitate, precum și al volumului „Inițiere în remediile florale californiene“ (Roma, Edizioni Mediterranee, 1998), el colaborează cu asociația culturală „L'Elibé. Teatro di Behemont“ din Florența desfășurând activitate de cercetare, precum și de susținere a unor cursuri de cristaloterapie, Reiki și floriterapie.

*Tatălui meu, expert în cunoașterea regnului mineral.
Mamei mele, susținătoare asiduă a înclinațiilor mele.*

Oricine ar dori sfaturi despre folosirea cristalelor sau informații despre cursurile de cristaloterapie, Reiki sau floriterapie îl poate contacta pe autor la sediul asociației culturale „L'Elibé. Teatro di Behemont“. La asociație se țin și cursuri la disciplinele holiste, teatru-dans și dans contemporan.

Adresa asociației:

Via S. Zanobi, 57

50129 – FIRENZE

Italia

Tel: 055 290674

Fax: 055 602666

<http://www.lelibe.supereva.it>

e-mail: gentian@dada.it

CUPRINS

Prezentare.....	9
1. Proprietățile regnului mineral	11
2. Tipologiile cristalelor naturale	20
3. Câmpul energetic uman și chakrele	26
4. Profilul pietrelor celor mai folosite în terapie	58
5. Purificarea, activarea și regenerarea pietrelor și cristalelor	112
6. Meditație cu un cristal	122
7. Trusa cu ustensile de bază pentru cristaloterapie	124
8. Prepararea cristalului activator	126
9. Programarea unui cristal	128
10. Noțiuni generale pentru operarea cu pietre și cristale	133
11. Apele energizate și elixirele	140
12. Centrarea terapeutului	147
13. Ședința de cristaloterapie	149
14. Exemple de tratament	158
Apendice	
Citirea chakrelor cu ajutorul pendulului	170
Correspondențe între florile lui Bach și cristale	173

PREZENTARE

Această carte expune câteva tehnici de lucru pentru oricine dorește să folosească terapia cu pietre și cristale. Interesul crescând pentru cristaloterapie, veche disciplină holistă, redescoperită astăzi, derivă din conștientizarea faptului că întreaga materie, inclusiv cea care aparent este inanimată, nu este altceva decât o formă de energie, caracterizată printr-o densitate diferită față de lumină, spre exemplu, care și ea este o formă de energie: teoria relativității, formulată în 1905 de Albert Einstein, ca și descoperirile fizicii moderne cuantice aduc confirmări cu caracter științific acestui concept, exprimat încă din antichitate de către știința exoterică. Materia anorganică este organizată pe structuri diferite față de om, de plante și de animale, dar chiar și în aceasta regăsim molecule și atomi, în interiorul cărora vibrează particule subatomice, cum sunt electronii; astfel de particule, prin caracteristicile lor particulare, ne arată că presupusa distincție între materie și energie, în realitate nu are sens: materia și energia se întrepătrund în asemenea grad încât la nivelul infinitezimal – la nivelul particulelor subatomice – una se transformă în alta, confirmând faptul că avem a face cu două aspecte complementare ale aceluiași fenomen.

În temeiul unei atare considerații, care va fi reluată și amplificată în paginile următoare, se poate afirma că și mineralele, fiind un grup de atomi în care se remarcă prezența energiei, au facultatea de a interacționa cu mediul înconjurător și cu omul. Dorința de a studia și înțelege mecanismele acestei interacțiuni, împreună cu experimentarea directă și experiențele personale, au condus la redactarea acestui manual, ce va putea constitui baza de plecare pentru nespecialiști și o ocazie de aprofundare pentru cei care se interesează deja de mai multă vreme de fascinanta lume a cristaloterapiei.

Lucrarea este structurată astfel încât să dea un cadru aprofundat despre cum se operează la nivel energetic prin mijlocirea utilizării cristalelor de cuarț și a mineralelor de diverse tipuri: vor fi descrise formele, proprietățile și folosirea unor astfel de instrumente. Un capitol este dedicat corpilor subtili ai omului și celor șapte vârtejuri (vortexuri) energetice majore care în tradiția orientală poartă numele de **chakra**: vârtejurile

de la 2 la 6 sunt analizate nu numai sub aspectul anterior ci și sub cel posterior. Pentru fiecare chakra vor fi propuse unele remedii florale, ale lui Bach și californiene, adecvate pentru a le reechilibra funcțiile; în apendice, un tabel ilustrează corespondențele dintre florile lui Bach și cristale. Sunt expuse tehnicile de purificare, de activare și regenerare, iar o altă secțiune, amplă, este dedicată caracteristicilor specifice ale pietrelor folosite în cea mai mare măsură în terapie. Alte informații vor fi date cu referire la programarea unui cristal și prepararea apelor și elixirelor de pietre. În partea finală se prezintă descrierea particularizatoare a modalităților de desfășurare a unei ședințe terapeutice și se listează diferitele tehnici de tratament cu ajutorul pietrelor și cristalelor. În lucrare sunt, în sfârșit, redate numeroase referiri la gândirea și experiențele altor autori care activează în planul cristaloterapiei și al disciplinelor holiste în general.

De îndată ce cercetătorul va fi dobândit încredere în tehnicile descrise aici și se va fi sintonizat cu limbajul mineralelor, dezvoltându-și ascultarea, intuiția și sensibilitatea, beneficiile nu vor întârzia să apară. Totuși, trebuie avut în atenție faptul că cristaloterapia nu reprezintă o disciplină exhaustivă, în stare să rezolve singură multiplele probleme ce aduc atingere ființei umane, iar cunoașterea proprietăților energetice ale pietrelor și cristalelor nu trebuie să inducă de loc voința de a acționa asupra sa însuși și a altora, renunțând la intervenția medicului. Cristaloterapia trebuie considerată mai curând un mijloc de favorizare a menținerii unei condiții energetice satisfăcătoare, la ea urmând să ne referim ca la o metodă de vindecare naturală care promovează cunoașterea omului în totalitatea sa: o totalitate constituită nu doar din corpul fizic, ci și din acele planuri subtile pe care doctrinele inițiatice din toate timpurile și culturile încearcă să le cunoască, încă din zorii umanității.

1. PROPRIETĂȚILE REGNULUI MINERAL

Obișnuința de a ne folosi de minerale, de pietre prețioase și de cristale în scopuri foarte diferite, este foarte veche și se regăsește în toate civilizațiile, în Occident și în Orient. Dacă folosirea în scopuri artistice și decorative a pietrelor reprezintă aspectul cel mai vizibil, de un interes răspândit pentru acele daruri care se regăsesc în viscerele planetei, nu trebuie trecut peste importanța cunoașterii ezoterice, indispensabilă gândirii umane, potrivit căreia alegerea unor anumite gemeni față de altele în realizarea giuvaerurilor, obiectelor prețioase și instrumentelor adecvate pentru folosințe diferite nu este dictată de cerințe precise de tip simbolic, de ceremonial și energetic.

În cele mai importante texte mistice și ale științei nu sunt greu de găsit citate care se referă la pietre și gemeni: Biblia, considerată „sfântă scriptură“ în Occidentul creștin, redă câteva referiri la folosirea în scopuri de ritual a pietrelor, ca, de exemplu, în prescripțiile privind podoabele de pe pieptul marelui Sacerdot: „Să faci hoșenul judecății, lucrat cu iscusință artistică. [...] Să îl acoperi cu pietre scumpe, înșirate în patru rânduri. Primul rând să fie: un sardeon (cornalină), un topaz și un smarald. În rândul al doilea: un rubin, un safir și un diamant. În rândul al treilea: un opal, un agat și un ametist. În rândul al patrulea: un crisolit, un onix și un iaspis (jasp). Acestea să fie inserate în căsuțele lor de aur. Pietrele acestea să fie cât numără numele fiilor lui Israel, adică douăsprezece; vor fi înșirate ca pecetea pe umeri, fiecare cu numele său, după numele celor douăsprezece seminții.“ (Exodul, 28, 15-21)

Pe de altă parte, dincolo de ceea ce poate părea reclamă cu dimensiuni transcendente, toate cele trei regnuri ale naturii – mineral, vegetal și animal – au reprezentat pentru om un inestimabil argument de studiu, fiind adesea explorate pentru a servi în scopuri de remedii curative. Ființa umană poartă în ea urmele evoluției sale prin aceste trei regnuri: mineralele ca și componente ale vaselor și regulatoare ale multor funcții ale organismului; regnul vegetal, în ce privește sistemul nostru nervos, cu controlarea durerii, a plăcerii și a altor senzații;

regnul animal pentru ansamblul instinctelor ce ne caracterizează. Această idee a unui parcurs evolutiv prin cele trei regnuri ale naturii este valorificată de unele demersuri terapeutice recente: în primul caz, ne gândim la oligoterapia catalitică și la litoterapia dehelatoare¹; în al doilea caz se are în considerare faptul că numeroase experimente au demonstrat capacitatea plantelor de a manifesta emoții, fenomen aflat în strânsă analogie cu efectele produse de remediile florale ale lui Bach și ale altor școli, asupra stărilor sufletești negative; în al treilea caz, în sfârșit, este cunoscut faptul că diferitele sisteme de vindecare, printre care organoterapia homeopată și așa-numita „pet-therapy“, se bazează pe contribuția animalelor.

Și pietrele, deci, pot fi utilizate în scopuri terapeutice, în vederea stimulării evoluției, dar pentru a înțelege funcționarea lor în ședințele de cristaloterapie este necesar să ne referim la conceptul de **energie**. Dacă avem în vedere definiția dată de fizică energiei, aflăm că aceasta este capacitatea de a îndeplini un anumit lucru; lucrul dezvoltat este dat de **forță** pe **distanță** pe care forța acționează. Energia este foarte frecvent asociată cu materia, dar ea poate să nu aibă legătură cu corpurile materiale; un exemplu este dat de lumină și de alte frecvențe ale spectrului electromagnetic. Energia se prezintă în forme diverse: electrică, termică, cinetică, nucleară, gravitațională și altele. Potrivit unei legi a fizicii, energia nici nu se creează nici nu se distruge, dar poate fi convertită dintr-o formă în alta. Studiul relațiilor dintre materie și energie a cunoscut o dezvoltare de mare relevanță o dată cu enunțarea teoriei relativității, după

1. Oligoterapia catalitică este o disciplină născută în Franța în jurul anilor treizeci fiind opera lui Jacques Ménétrier: metale, metaloizi și elemente plastice (mangan, cupru, aur, argint, cobalt, sulf și altele) sunt administrate în cantități nemăsurabile pentru a declanșa reacții enzimatică în scop terapeutic. Litoterapia dehelatoare acționează după metoda homeopată și prezintă multe afinități cu oligoterapia: introdusă în Franța în cursul secolului XX de Claude Bergeret și Max Tétau, se folosește de minerale și roci diluate și dinamizate ce se iau pe cale orală. Ambele discipline se folosesc cu precădere în patologii de tip funcțional. Cine dorește să le aprofundeze poate citi: Jacques Ménétier, *La Médecine des fonctions*, Paris, Similia, 1989; Claude Bergeret-Max Tétau, *Précis de lithothérapie déchélatrice*, Paris, Maloine, 1984; Bruno Brigo, *Oligoelementi e litoterapici nella pratica clinica. Conoscere l'oligoterapia catalitica e la litoterapia dechelatrice*, Milano, Tecniche Nuove, 1999.

care spațiul și timpul sunt în legătură intimă și fiecare nu poate fi luat în considerare ca entitate separată. Spațiul și timpul formează un **continuum**, care, prin măsurări specifice, face inadecvate cele trei dimensiuni spațiale ale fizicii clasice și ale relativității așa cum o percepem noi. Aceasta se vede îndeosebi la nivelul particulelor subatomice, unde măsurătorile și experimentele desfășurate cu acceleratoare de particule nu răspund nici la criteriul newtonian al spațiului absolut, nici ideii de timp absolut care condiționează viața noastră cotidiană; apoi, în teoria relativității, este necesară întotdeauna evaluarea prezenței observatorului, adică variabila formată de persoana care realizează experimentul sau măsurarea: doi observatori diferiți, ce se mișcă cu viteze diferite față de fenomenele observate, vor dispune succesiunea fenomenelor într-o ordine cronologică diferită. Teoria relativității ne determină, deci, să transformăm schemele tradiționale de gândire cu care suntem obișnuiți și, după cum afirmă Fritjof Capra „consecința principală a unei asemenea transformări este că am înțeles că masa nu este altceva decât o formă de energie“, pentru care „chiar și un obiect în repaus posedă energie înmagazinată în masa sa, iar relația dintre masă și energie este dată de faimoasa ecuație $E = mc^2$, unde c este viteza luminii“²⁾.

Fizica cuantică a lămurit faptul că atomii din care este formată materia nu pot fi considerați simple „cărămizi elementare“ a căror agregare determină corpurile solide: aceștia sunt formați din particule infinitezimale, electronii, ce se mișcă în jurul nucleului atomic pe arii deosebit de restrânse; atât electronii, cât și particulele ce formează nucleul – protonii și neutronii – nu prezintă acele similitudini ipotetice cu obiectele solide ale fizicii clasice. Particulele subatomice se comportă într-un mod duplicitar: în funcție de cum sunt observate, ele apar uneori ca particule, alteori ca unde, acest fenomen privind și lumina, care este fie un flux corpuscular, fie un ansamblu de unde electromagnetice (particulelor ce compun lumina li s-a dat numele de **fotoni** sau **cuante de lumină**). Particula, prin natura sa, este limitată la un volum extrem de mic, câtă vreme unda se propagă pe o arie în spațiu mult mai întinsă: această contradicție aparentă este rezolvată de fizica cuantică prin teza

2. Fritjof Capra, *Il Tao della Fisica*, Milano, Adelphi, 1982, pg. 74.

că, la nivel subatomic, nu putem spune că suntem în măsură să delimităm materia cu certitudine în arii precise, ci trebuie să admitem că materia este caracterizată de **tendința** de a se afla într-un loc sau altul; de altfel, faptele ce privesc lumea subatomică nu răspund la conceptul de timp absolut și liniar, deoarece chiar și acestea, caracterizându-se prin **tendința** de a se verifica, nu pot fi puse în legătură cu certitudine cu un moment determinat de timp. Această descoperire demonstrează că universul este unitar, de aceea nu este posibilă descompunerea materiei și faptelor realității noastre în componente minime, independente și susceptibile a fi izolate unele de altele; dimpotrivă, universul apare ca un ansamblu de relații, de interconexiuni, în care fiecare parte interacționează întotdeauna cu întregul.

În atom, forța electrică de atracție provoacă mișcarea în vârtej a electronilor (care au sarcină electrică negativă) în jurul nucleului (care are sarcină electrică pozitivă): electronii, comportându-se fie ca unde, fie ca particule, ating viteze foarte ridicate, chiar de 900 km pe secundă. Se deduce, așadar, că „aspectul solid al materiei este o consecință a unui „efect cuantic“ tipic, aflat în legătură cu comportamentul duplicitar undă-particulă al materiei“ și că vitezele înalte ale electronilor „fac astfel ca atomul să apară ca o sferă rigidă, așa cum se întâmplă cu o elice aflată în rotație rapidă, care apare ca un disc“; fiind „foarte dificil să comprime ulterior atomii“, materia se prezintă simțurilor noastre cu „aspectul solid ce ne este familiar“³. Dar, dincolo de aspectul său solid, după cum am văzut, materia este marcată de energie. Tocmai pe aceste prerogative ale materiei se bazează terapia cu cristale și minerale, întrucât acestea sunt în măsură să interacționeze cu frecvențele energetice ale corpului uman. Apoi, cristalele și mineralele posedă unele proprietăți ce le sunt specifice, în măsură să valideze discursul despre energie. Să le vedem pe scurt.

Proprietățile fizice ale cristalelor pot fi distinse în: **scalare** (greutate specifică, punct de fuziune) și **vectoriale**, acestea din urmă, ce depind de structura cristalului, de o mai mare sau mai mică rețea cristalină, sunt cele care ne interesează mai mult în legătură cu tehnicile energetice pe care dorim să le practicăm.

3. *ibidem*, pag. 83

Proprietățile vectoriale sunt următoarele: conductibilitate electrică și termică, proprietăți magnetice, duritate, proprietăți optice. Rețeaua cristalină se definește ca fiind dispunerea spațială, determinată geometric, a atomilor și moleculelor în cristale, în temeiul căreia cristalele sunt în măsură să transmită vibrațiile care le traversează într-un mod perfect regulat, cu o oscilație fixă: pe o astfel de calitate se bazează funcționarea ceasurilor cu cuarț. Printre proprietățile electrice ale unor minerale, numim:

1. **Proprietatea piezoelectrică:** lovit și supus presiunii, mineralul se încarcă cu electricitate la suprafață; piezoelectricitatea este tipică acelor cristale ce au axe polare, care dezvoltă la extremități sarcini electrice de semn contrar când sunt supuse la tracțiuni mecanice de presiune, torsiune și tracțiune. Cristalele cele mai cunoscute în acest domeniu sunt cuarțul și turmalina, care sunt folosite în diferite sectoare industriale: spre exemplu, lăsând un flux de electricitate să traverseze un cristal de cuarț se provoacă în el vibrații intense, fapt pentru care cuarțul se folosește la unele aparate ca stabilizator de frecvență. La fel, turmalina este utilizată „pentru măsurarea presiunilor ridicate și pentru determinarea frecvenței tensiunilor electrice oscilante”⁴.

2. **Proprietatea piroelectrică:** supus încălzirii, cristalul se încarcă cu electricitate la suprafață.

3. **Proprietatea triboelectrică:** la fel cu cea ce se întâmplă în cristalele dotate cu cele două proprietăți precedente, la unele minerale sarcinile electrice se generează printr-o simplă frecare cu un material potrivit.

Dacă un mineral acționează ca un magnet atrăgând materiale feroase, sau se lasă atras, se spune că are **proprietăți magnetice**: chiar și această caracteristică, ce se pretează la utilizări industriale (spre exemplu pentru căutarea zăcămintelor de minerale magnetice), are un rol în terapie. Magnetita este un mineral ce prezintă în gradul cel mai înalt susceptibilități magnetice: facem, deci, trimitere la consultarea tabelului respectiv.

Duritatea, de care trebuie să ținem cont pentru a nu dauna exemplarelor de care ne servim, mai ales dacă le păstrăm în

4. *Enciclopedia Italiana delle Scienze Minerali e Rocce*, Novara, Istituto Geografico De Agostini, 1972, vol. I, pag. 244.